

[Indenrigsministeren.]

bevæger os paa, ikke i synderlig Grad, hvad Medicinaludgifterne angaar, idet Budgettet vedrørende disse Udgifter i adskillige Amter oven i Købet er stigende. Men, som sagt, jeg har undladt at røre ved dette af de Grunde, jeg har nævnt, og jeg var ganske forberedt paa, at det, som denne Forhandling vilde komme til at dreje sig om, vilde være: Hvem er det nu, Skatten flyttes fra, og hvor meget flyttes der? Jeg var ganske belavet paa, at det sædvanlige Geled med Godsejeren paa højre Fløj og gennem Proprietæren og Gaardejeren dalende ned til den mindste Husmand vilde opmarchere hver forsynet med sit Skattetal, og paa Grundlag deraf vilde man vise, hvor ganske indlysende uretfærdigt dette vilde være. Med andre Ord, jeg var ganske paa det rene med, at man vilde tale til det Instinkt, som jo alle Dage har været at finde og vil være at finde, og som siger: Blæse være med, hvad der er retfærdigt, se du bare at holde fast paa, at du selv yder mindst muligt og de andre mest muligt; naar man slaar sig paa at forkynde den Lære for dem, der vælgermæssigt og talmæssigt betyder mest, har man ganske gode Udsigter til et godt Resultat.

Derfor forbavses jeg heller ikke over, at de Herrer anlægger denne Betragtning, medens jeg ganske vist er af den Mening, at det Spørgsmaal, man her skulde søge at faa besvaret, var dette: Er der til syvende og sidst virkeligt Grundlag for at lægge hele Udgiften til Medicinalvæsenet udenfor Købstæderne her i Landet ene og alene paa Landets Ejendomsbesiddere, og hvis det har kunnet taales i svunden Tid, da disse Udgifter var ganske minimale, lader det sig da fortsat taale, naar der her blot igennem den sidste Menneskealder har vist sig en Stigning, som betyder en Nidobling af den Byrde, man ved Aarhundredets Begyndelse havde? Det er det Spørgsmaal, som man i denne Forbindelse maa optage til Undersøgelse. Og det forekommer mig, at hvis man gjorde dette, saa vilde man ganske sikkert erkende, at Udgifterne til et saadant Gode, som Medicinalvæsenet er for den samlede Befolkning, et Gode, som er øget saa mægtigt — ogsaa udgiftsmæssigt — ved hele den Udvikling, vi paa dette Omraade har gennemløbet i den sidste Menneskealder — Udgifterne til et saadant Gode bør bæres af hele Befolkningen i Forhold til dens Bæreevne. Jeg troede, at dette gode demokratiske Skatteprincip vilde ogsaa det radikale Venstre og Socialdemokratiet godkende. I hvert Fald var det saa i svunden Tid. Nu hører jeg nok, at det ærede Medlem

Hr. Jens Jensen her i store Træk fremsatte et Forslag til Ændring af Amtsbeskatningen, et Forslag, hvorefter det ærede Medlem ganske simpelt vilde undtage alle de Personer, hvis Indkomster ligger under et Par tusinde Kroner — eller Grænsen skulde maaske endog ligge derover, for det ærede Medlem sagde, at Grænsen maatte sættes meget højt. Men det vil med andre Ord sige, at man ogsaa paa dette Omraade, for øvrigt i Overensstemmelse med, hvad man for Aar tilbage satte ind i det radikale Program, vil søge at udligne visse Modsætninger gennem Skattepolitikken. Jeg tror ikke, at der her paa dette specielle Sted er Plads for Bestræbelser af den Art. I det hele taget er en Skattepolitik, som gaar ud paa at fritage det store Flertal for at betale, at lade Byrden hvile udelukkende paa det Mindretal, som talmæssigt har en minimal Indflydelse, medens det Flertal, der er frit, har Afgørelsen paa Grund af sin talmæssige Styrke, en saadan Skattepolitik er en ganske overordentlig farlig og til syvende og sidst en ganske overordentlig kortsynet Politik. Alle skal være med til at yde efter deres Evne. Det er den Skattepolitik, der til syvende og sidst kan bære, thi dens Konsekvens bliver, at hvis man farer frem paa letsindig Vis ved Udgiftsbudgettet, saa har Virkningerne deraf Ærinde til alle eller til det store Flertal. Og hvis man ikke drager Omsorg derfor, ender man økonomisk og finansielt i Grøften.

Jeg takker de to ærede Ordførere det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen og Hr. Fibiger for den Tilslutning, som de i det store og hele har givet Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen gjorde egentlig kun Indvending med Hensyn til den nye administrative Opave, som man her vil stille Kommunerne; og til denne Betænkelighed har jo for øvrigt flere af de andre ærede Ordførere sluttet sig. Man siger, at her skal Kommunerne bære nye administrative Byrder, regnskabsmæssigt og med Hensyn til Skattens Opkrævning; og det er jo ganske rigtigt, det skal de. Det forekommer mig imidlertid ikke, at der er noget betænkeligt derved. Jeg kan egentlig ikke se; at der er nogen væsentlig Betænkelighed ved at skride til dette; thi en saadan administrativ Byrde har jo ogsaa, i hvert Fald i nogen Maade, paahvilet Kommunerne i de Amter, hvor man bragte § 50 til Anvendelse, det vil i alt Fald sige i 13 af Landets Amter Nord for Kongeaaen. Man siger, at det vil være vanskeligt for Kommunerne, der skal opkræve denne Skat, at faa Pengene ind, og det vil øge Kommunernes Byrder, at de